Sportul Magazin

PE „DINTELE URIAŞULUI" LA PESTE 4000 DE METRI

Doi alpinişti de la A.S. Armata Braşov s-au făcut remarcaţi la întîlnirea internaţională din Franţa

În vara acestui an, doi alpinişti români, **Matei Schen** şi **Dumitru Chivu** — componenţi ai echipei campioane, A. S. Armata Braşov, au luat parte la o tradiţională întîlnire internaţională organizată de Şcoala naţională de schi şi alpinism de la Chamonix (Franţa). Alături de reprezentanţii a peste 20 de ţări, cei doi sportivi români au efectuat cu acest prilej ascensiuni pe Mont Blanc (4 807 m) şi pe alte trasee dificile din Alpii francezi. De reţinut că timpul nefavorabil i-a împiedicat pe participanţii la această reuniune să realizeze un program mai bogat de escalade. Totuşi, alpiniştii români au fost singurii oaspeţi care au întreprins trei escalade în scurtul lor sejur. Mai trebuie amintit, de asemenea, faptul că sportivii noştri au făcut o impresie deosebită cu rapiditatea deplasării lor pe pereţii de stîncă. Schen şi Chivu au parcurs, de exemplu, în numai o oră şi 45 minute un traseu pe care ceilalţi l-au străbătut în circa 8 ore (!)

În cele ce urmează, redăm relatarea escaladei de pe faţa sudică a Dintelui uriaşului (Dent du Geant) pe care a scris-o D. Chivu pentru cititorii noştri.

Dumitru Chivu, *într-un scurt popas pe drumul spre „Dintele uriaşului"*

Foto: Matei SCHEN

★

Lăsăm în urmă „gara" Helbronner (3 466 m), staţia terminus a telecabinei şi ne îndreptăm spre Dintele uriaşului (4 013 m), o piramidă semeaţă ce împunge cerul depăşind cu aproape 300 m creasta ce leagă masivul Mont Blanc de virful Grandes Jorasses. Ne propusesem să urcăm „dintele" pe faţa sudică.

Cerul albastru, fără scamă de nor, şi zăpada tare ne îndemnau să grăbim pasul. Curînd, ne aflăm la baza pantei pe care urmează să ajungem la ţinta noastră. Ne montăm coltarii la bocanci şi ne legăm în coardă.

Timp de două ore urcăm lăsînd în urma noastră tot felul de obstacole de stîncă sau de gheaţă. În cele din urmă, ocolim un tanc, atingem creasta şi iată-ne pe micul platou de zăpadă aflat la baza peretelui sudic! Se aud voci deasupra noastră şi cercetînd cu privirea peretele zărim, în treimea lui superioară, cîteva echipe de alpinişti. Îi urmărim un timp, apoi încercăm „să citim" drumul pe care ne vom angaja.

Ne legăm, iarăşi corzile, scoatem din saci „fierăria" şi atacăm prima lungime de coardă a peretelui. Nici nu ne-am lansat bine în lupta cu stînca şi lui Matei îi cad ochelarii de soare (absolut indispensabili în ascensiunile la altitudini mari). Ce să facă? E nevoit să coboare pînă aproape de bază pentru a-i recupera.

Reluăm căţăratul cu calm, dar în ritm alert şi, în următoarele două lungimi de coardă, depăşim pasaje surplombate dificile. Ne regrupăm, la un moment dat, pe un prag neobişnuit care înconjoară peretele cu splendide aglomerări de cristale de cuarţ. Traversăm vreo 30 de metri spre stînga, şi, din nou cîştigăm înălţime străbătînd, pe următoarele trei lungimi de coardă, pasaje artificiale alternînd cu pasaje de căţărare liberă, de-a dreptul magnifice, aşa cum numai granitul poate oferi. Eram atît de absorbiţi de frumuseţea traseului încît pur şi simplu ne-am pomenit că peretele „cade" înaintea noastră. Ultima lungime de coardă ne conduce în strunga dintre cele două virfuri. Alţi cîţiva metri de căţărare uşoară şi ne regrupăm pe virful „Dintelui uriaşului", alături de celebra statuie a madonei. Matei caută unghiuri fotogenice şi consemnează prezenţa noastră (mai exact, a mea, el fiind fotograful) pe această înălţime semeaţă.

După cîteva clipe de răgaz sub soarele generos al acelei zile, începem coborîrea. Urmăm, un timp, creasta prevăzută cu cablu de siguranţă, apoi, plictisiţi de ritmul lent al celor din faţa noastră, recurgem la corzile de rapel şi trecem înainte. Cu 6 rapeluri ajungem exact în locul de unde plecasem cu cîteva ore în urmă.

În lumina strălucitoare a asfinţitului reluăm coborîrea şi, mai înainte că umbrele înserării să cuprindă marea de gheaţă, de zăpadă şi virfurile din jur, ne aflăm din nou la staţia telecabinei. Ne mai rotim o dată privirea spre înălţimile cu contururi şterse. Simt cum mă încearcă o părere de rău. Regretul despărţirii de un splendid colţ de natură.

DUMITRU CHIVU
maestru al sportului

MECIURI ÎN CARE GOLURILE NU S-AU LĂSAT AŞTEPTATE

Firește, victorii la scor a mai cunoscut fotbalul de cînd există. Şi chiar mai mari de 9—0 (de pildă, în 1882 Anglia a întrecut Irlanda cu... 13—0! sau în 1947, tot Anglia, a întrecut Portugalia, la Lisabona, cu 10—0 !). Acest 9—0 înregistrat însă acum o săptămînă de reprezentativa noastră, în confruntarea cu echipa Finlandei, va fi greu de uitat de orice iubitor al fotbalului din ţara noastră, el constituind, de altfel, scorul-record realizat de naţionala noastră. Niciodată în cei 51 de ani de existenţă, înaintaşii reprezentativei nu s-au dovedit atît de prodigioşi. Victorii la diferenţă mare au mai fost, dar chiar cu 9—0...

Primul scor de proporţii este înregistrat în partida România — Bulgaria de la 25 aprilie 1926 : 6—1. Toţi cei cinci atacanţi folosiţi (**Ströck II — A. Guga — Kugelbauer — Auer II — Csomag**) au marcat, **Kugelbauer** semnînd două din golurile noastre.

Al doilea (în ordine calendaristică, aşa cum le vom prezenta pe toate) s-a înregistrat tot la Bucureşti, la 25 mai 1930 cu prilejul unui amical susţinut în compania Greciei : 8—1. A fost ultima verificare a naţionalei noastre înaintea participării la primul campionat al lumii, în Uruguay. **Rudy Wetzer** a deschis şi a închis scorul marcînd de cinci ori (record în materie). Celelalte trei goluri le-au reuşit **Ciogli Vogl, Rafinsky şi Dobay**, linia de atac arătînd astfel : **N. Covaci — Deşu — Wetzer — Dobay — Barbu II.**

Urmează „Balcaniada lui 13—0", din 1933, cucerită strălucit de formaţia noastră naţională : 7—0 cu Bulgaria, 1—0 cu Grecia şi 5—0 cu Iugoslavia. În partida cu vecinii de la sud de Dunăre, **Ciolac** a marcat de trei ori, **Dobay** de două ori, iar **Petea Vilcov** tot de două ori. În schimb, **Bindea şi Bodola**, cellalţi componenţi ai atacului, nu vor înscrie decît în jocul cu Iugoslavia (5—0). **Bindea** a deschis scorul, **Ciolac** l-a majorat. **Bodola** (de două ori) şi **Dobay** dîndu-i înfăţişarea finală, toate golurile fiind marcate în primele 45 de minute.

A trebuit să aşteptăm 17 ani pentru a mai înregistra o victorie la scor : 6—0 cu Albania, la 8 octombrie 1950, goluri reuşite de patru din cei cinci atacanţi : **Filote — Mercea (1) — Andrei Rădulescu (2) — Petschovschi (1) — Suru (1).** Şi au mai trebuit să treacă încă 17 pentru o altă victorie netă : 7—0 cu Cipru, la 23 aprilie 1967 pe „23 August". Pe un teren udat de ploaie, echipa României a înscris de şapte ori, fiecare jucător din cvartetul ofensiv punînd-şi semnătura pe cel puţin un gol. Extremele **Lucescu** şi **Martinovici** au marcat cîte un punct, dar grosul a revenit tandemului rapidist **Dumitriu II—Ion Ionescu**, aflat atunci în mare formă. **Dumitriu** a marcat de trei ori, **Ionescu**, de două ori. Nu a mai fost nevoie de alţi 17 ani pentru a aplauda o nouă victorie la scor. Ea a venit duminica trecută şi scorul cu care s-a încheiat este unul dintre cele mai mari din actualele preliminarii. Pe locul întîi se clasează acel 11—1 înregistrat anul trecut, la 10 noiembrie, în partida dintre foarte puţin cunoscutele Trinidad şi Antigua ; pe locul al doilea scorul de la 1 noiembrie 1972 : Olanda — Norvegia 9—0, egal cu acela dintre România şi Finlanda.

E plăcut să-ţi aminteşti de victorii. Dar au fost şi înfrîngeri. Chiar la scor. Pentru că aşa este în sport. Dar azi vrem să ne gîndim numai la bucurii...

Mircea TUDORAN

ÎNTÎLNIRE CU DIDI...

Didi ! Fostul jucător din echipa Braziliei şi actualul antrenor al lui Fenerbahce ne-a fost amabil interlocutor cu prilejul recentului meci de la Piteşti. Spunîndu-i că o serie de specialişti români consideră echipa pe care o pregăteşte el cea mai bine pusă la punct dintre toate formaţiile de club ce-au evoluat în acest an în ţara noastră, ne-a răspuns simplu :

— Nu cred. Eu, cel puţin, nu sînt mulţumit de modul în care ea evoluează. Nu sînt mulţumit pentru că aşa-i felul meu. Nici ca fotbalist n-am fost mulţumit decît arareori. De exemplu, atunci cînd am devenit campioni mondiali. A fost o culme a reuşitei. Rămîneau, însă, — ca o preocupare permanentă — perfecţionarea stilului de joc, descoperirea unei noi feinte, a unor noi posibilităţi de atac, marcarea a cît mai multe goluri, şi cît mai frumoase... La acest capitol, fotbalul nu se epuizează niciodată. Iată de ce cred că el nu va muri ca spectacol şi cu asta am anticipat o eventuală întrebare.

— Totuşi există unele păreri potrivit cărora fotbalul actual nu mai este de loc un spectacol...

— E adevărat, dar numai într-o măsură. În numai 10 ani, fotbalul a devenit, parcă, alt joc. Cine nu aleargă 90 de minute încontinuu, ca un atlet pe 1 500 m, cine nu sare ca un jucător de baschet sub coş, sau cine nu fuge sub 12,4 pe sută, nu prea mai are ce căuta pe marile stadioane ale lumii. Odinioară, noi — echipa cea mare — ne antrenam bătînd mingea pînă cădeam din picioare, 4, 5 sau 6 ore pe zi. Ignoram faptul că un meci ţine doar 90 de minute, dar nici nu ne interesa. În ritmul în care se juca atunci se puteau susţine două-trei meciuri unul după altul ! Acum, dacă nu lucrezi la haltere, dacă nu faci atletism, gimnastică, înot, schi, exerciţii ajutătoare pentru dezvoltarea

vitezei, rezistenţei, îndemînării şi, mai ales, a forţei, atunci se cheamă că nu faci altceva decît fotbal de distracţie.

— Cunoaşteţi fotbalul românesc ? Din tot ce ne-aţi spus, ce se poate referi şi la el ?

— Cam... tot. Fotbaliştii români trebuie să urmeze, într-un fel, drumul brazilienilor din ultima vreme. V-am văzut reprezentativa în meciul de pregătire cu echipa Perului, apoi la C.M. din Mexic, în fine, cu ocazia celor două meciuri cu Fenerbahce, am urmărit-o şi pe F.C. Argeş. Vreau să fiu sincer : dacă reprezentativa dv. actuală ar juca cu echipa noastră naţională de acum 10—12 ani, ar fi cu siguranţă... meci nul. Ştiţi la ce mă refer : la cantitatea de angajament fizic relativ scăzută. Cred, însă, că fotbalul românesc se află într-o situaţie inocentă dezvoltării sale, în ciuda unei oarecari crize determinată de insuccesul de la Leipzig : se află în perioada în care nu ştii ce e binele pînă nu cunoşti, pe viu, răul !...

— Credeţi că fotbalul românesc aparţine, încă, fotbalului romantic ?

— Nu spun aşa. Spun că el aparţine perioadei de trecere de la epoca romantică la cea realistă, modernă. Ca să mă explic, gîndesc aşa pentru că dv. posedaţi jucători care reprezintă ambele stiluri : Dobrin şi Dembrovschi sînt foarte buni tehnicieni, adică trăiesc, altfel spus, din practicarea fotbalului pur. În schimb, Dinu, Deleanu, Dumitru, Antonescu şi, oarecum Dumitrache, au trecut deja cu cîtiva paşi peste graniţă, în teritoriul fotbalului actual, care nu înseamnă numai tehnică, ci şi atletism, un melanj de genul aceluia practicat de Müller, Netzer, Kaiser, Moore, Davies, Jairzinho.

...Discuţia cu Didi s-a încheiat la capitolul marilor fotbalişti ai epocii actuale. Parcă tocmai pentru a sugera jucătorilor noştri unul dintre scopurile pe care trebuie să le atingă...

Radu TIMOFTE

Vînătorul de cerbi

Vînătorul ademeneşte cerbii cu scoica (chemătoarea)

Departe de noi intenţia de a relua titlul ultimului roman al celebrului Fenimore Cooper, dar trebuie să folosim acest titlu sub care scriitorul a zugrăvit, cu peste 130 de ani în urmă, un vînător de cerbi. Nu ştim dacă eroul nostru a citit acest roman, dar în fapte calcă fidel pe urmele traperului nord-american, curajos şi cinstit pînă la naivitate.

L-am însoţit, de curînd, la munte, pe vînătorul nostru de cerbi. Spre deosebire de un traper, amicul nostru vînează cerbi, am de an, nu pentru a trăi (el trăieşte prin şi pentru mina în care lucrează), ci din nevoia de a respira aerul virfurilor de munte, drept compensaţie pentru zilele şi nopţile petrecute în măruntaiele aceloraşi munţi.

Dar iată-ne depuşi la capătul liniei înguste a trenului forestier, aproape de fondul de vînătoare Lunca Bradului. Ne potrivim bine pe umeri rucsacurile, curelele armelor şi ale binoclurilor şi pornim voinicește spre cabană. Cale de două ceasuri bune nu facem nici un popas, nu schimbăm o vorbă. La urcuş, a vorbi, înseamnă osteneală în plus. Am ajuns. Ne descotorosim de poveri şi tocmai cînd vroiam să propun un ceai reconfortant, amicul meu mă trăzneşte : „Hai să ascultăm puţin boncănitul cerbilor, ca să ştim încotro pornim la noapte...". Deci, o perspectivă deloc îmbucurătoare : nu ne odihnim deloc acum, iar la noapte pornim... Totuşi nu zic nimic. Lăsăm armele şi plecăm pe coastă în sus doar cu binoclurile...

Nu mi-a părut rău de osteneala în plus şi de febra musculară contractată ; a fost o seară cum puţini au cunoscut. „Aauuoah ! Ouah! ...Uaaah !..." răsuna mugetul cerbilor de deasupra cabanei şi primea răspuns furios de la un cerb aflat pe coasta dimpotrivă, apoi de la alţi cerbi, din alte locuri...

Luceafărul era încă sus cînd am plecat de la cabană. Ne-am despărţit, plecînd fiecare în altă direcţie, dar cu condiţia să ne reîntîlnim cel mai tîrziu seara, la cabană...

N-am împuşcat cerb în ziua aceea. Am văzut mai mulţi cerbi, dar ori erau prea departe, ori nu erau buni pentru glonţ. M-am înapoiat la cabană şi am aşteptat. Seara, noaptea, dimineaţa. Apoi o zi întreagă am mers pe urmele lui, pe care, pînă la urmă le-am pierdut. A doua zi pe la prînz, vînătorul nostru de cerbi s-a înapoiat. Era sfîrşit. Abia mai putea un picior înaintea celuilalt...

— Ce era să fac ! — ne-a răspuns după o vreme. Cerbul a căzut cînd am tras, dar apoi s-a ridicat şi a plecat ghebos, evident rănit !... L-am urmărit pînă s-a întunecat şi, ca să nu-i pierd urma, am însemnat direcţia în care s-a dus şi m-am culcat sub un brad... Dimineaţa am mers iarăşi pe urme şi l-am găsit. Murise.

— Pe înserat, doi cai mărunţi, dintre cei de la munte, au adus la cabană, pe sania improvizată din crengi de brad, o mîndreţe de cerb, cu un trofeu — medalie de aur !

— Bine ai făcut că n-ai renunţat la urmărire... am zis, aşa într-o doară, ca să mai atenuez efectul reproşurilor făcute.

— Ştii ce ! Dacă te mai îndoieşti de mine, nu te mai iau la vînătoare de cerbi ! mi-a spus atunci vînătorul.

Ilie CARCIU

„POK-TA-POK" ŞI „TCHLATCHLI" UN BASCHET DE ACUM 2 500 DE ANI

Jocul „Pok-ta-Pok", practicat de către indienii vechii civilizaţii Maya (locuitori ai actualului teritoriu al Mexicului) încă din secolul al VII-lea înaintea erei noastre, poate fi considerat strămoşul baschetului. Mingea cu care se juca era făcută din fire de aţă. Mai tîrziu, a apărut o minge făcută din amestec de esenţă de arbore de cauciuc şi diferite ierburi „magice", pe care numai preoţii aveau dreptul să le culeagă. Diametrul mingii măsura 90 cm.

O formă avansată a acestui joc a fost constatată la azteci care practicau „Tchlatchli". Acesta se practica pe un teren de formă dreptunghiulară, terminat la două extremităţi cu cîte un semicerc.

Terenul măsura între 100 şi 200 de picioare în lungime şi 25—30 picioare în lăţime (1 picior egal cu 0,324 m). El era înconjurat de un zid înalt de 10—12 picioare. Drept panouri erau folosite discuri de piatră, prevăzute la mijloc cu găuri avînd un diametru de 100 cm. Între cele două panouri era trasată o linie neagră sau verde, care despărţea terenul în două. Jocul se desfăşura între două echipe alcătuite din trei sau patru „baschetbalişti". Mingea trebuia lovită cu cotul, şoldul, coapsa sau genunchiul, fără întrerupere cu obligaţia de a o trece, după fiecare lovitură, dintr-un teren în celălalt. Echipamentul era compus din tricouri groase, chiloţi şi mănuşi din piele pentru a proteja jucătorii de căzături. „Meciurile" se desfăşurau în zilele de sărbătoare şi erau consacrate idolilor care patronau oraşele. Ele începeau întotdeauna cu un ceremonial.

Arbitrul, întotdeauna un preot, trebuia să bată mingea de patru ori în pămînt şi apoi începea întrecerea. Disputele erau atractive, urmărite de un public numeros, iar la sfîrşitul lor jucătorii şi antrenorii erau premiaţi. Se făceau pariuri pe bijuterii, îmbrăcăminte, recolte sau chiar pe... înşişi pariorii, care, pierzînd, deveneau sclavii învingătorilor. Pentru încurajarea şi răspîndirea „baschetului", dregătorii oraşelor ofereau echipelor echipament şi mingi. Un document precizează că, într-un singur an, au fost distribuite 16 000 de mingi.

prof. STELIAN GHEORGHIU

O FAMILIE A GIMNASTICII

Satisfacţiilor de pe tărîmul sportului (şi nu au fost deloc puţine în acest an !), campionul mondial universitar de la Moscova, medaliatul cu argint de la Grenoble şi proaspătul campion balcanic absolut de gimnastică, Dan Grecu, le-a mai adăugat, recent, încă una. Şi nu minoră.

Zilele trecute, în faţa ofiţerului stării civile, Dan Grecu a rostit solemnul „da", unindu-şi viaţa cu cea a gimnastei Elena State, de la Şcoala sportivă nr. 2. Numărul trofeelor sportive din panoplia familiei Grecu a sporit astfel considerabil, pentru că foarte tînăra soţie s-a afirmat în ultimii ani în întrecerile de „modernă", ocupînd locul întîi la probele cu cerc şi minge şi locul II la individual compus în campionatul republican rezervat gimnastelor de categoria I. De asemenea, ea este componentă a echipei Şc. sp. nr. 2 (cat. I), campioană republicană.

Dan şi soţia sa Elena vor lupta de acum împreună pentru desăvîrşirea măiestriei sportive, pentru performanţe sportive cît mai înalte.

(c.m.)

★

Iată şi catrenul pe care colaboratorul nostru Nelu Quintus, *din Ploieşti, l-a dedicat acestei perechi de gimnaşti :*

Tot lucrînd la aparate,
Birnă, cal sau paralele,
Folosindu-le pe toate,
Au ajuns şi la... inele !

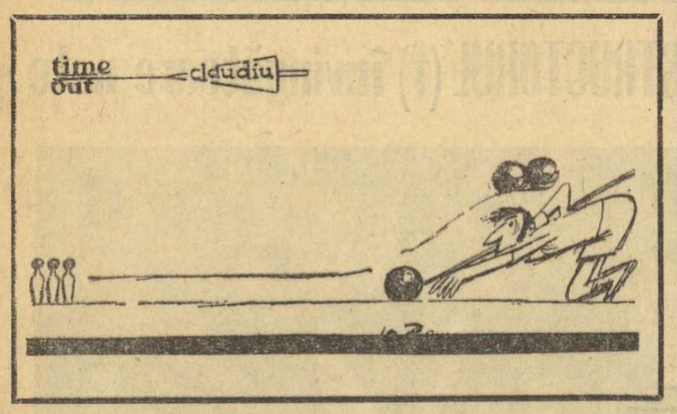

RĂSFOIND ÎNGĂLBENITE FILE DIN ISTORIA BOXULUI NOSTRU...

Finalele campionatelor naţionale de box, încheiate aseară la Cluj, **au marcat împlinirea a 50 de ani de la disputarea primei ediţii** a acestei competiţii. Este adevărat că a intrat în obişnuinţă menţionarea anului 1924 ca dată a primelor campionate de box, dar date documentare, mai puţin cunoscute pînă astăzi, vin să confirme autenticitatea semicentenarului amintit mai sus. Vi le oferim, într-o succintă enumerare :

...Înfiinţată la 21 iunie 1921, Comisia Centrală de Box (amator) a încercat să organizeze prima ediţie a întrecerilor, încă în acelaşi an, dar lipsa de posibilităţi materiale a obligat-o să amîne concretizarea iniţiativei, pînă în 1923 cînd, în luna noiembrie, au avut loc primele campionate, la Bucureşti.

După cum relatează presa vremii, inclusiv publicaţia de specialitate „Ecoul sportiv", în numărul din 2 decembrie 1923, primii campioni au fost : **Pompiliu Eliade („Boxing-Club")** la categoria muscă, **Dan Chirilă („Tir")** la uşoară, Constantin Dirlău („Tir") la semimijlocie şi **Teodor Dumitrescu-Virtej („Tir")** la mijlocie. Finala categoriei semigrea dintre Dumitru Tejcă şi Ştefan Vasilescu, ambii de la „Tir", nu s-a disputat în întregime, ultimul — „supărat" de un avertisment al juriului — refuzînd să continue lupta, drept care ziarul menţionat precizează că „nu va exista campion". La categoria cocoş, altă... încurcătură ! Unele ziare au menţionat că disputa dintre fraţii Lazzare („Stadiul Român") a fost „exhibiţie amicală", în timp ce altele l-au anunţat campion pe Izzy Lazzare, cîştigătorul finalei regionale la categoria muscă. Greu de stabilit adevărul, după o jumătate de secol...

Este vorba, deci, de semicentenarul campionatelor naţionale de box şi, adăugăm, de împlinirea a 25 **de ani de la prima ediţie postbelică** a acestora (martie—1948).

Acest moment a coincis cu iniţiativa federaţiei de a programa ultimele finale ale competiţiei într-un oraş provincial, Cluj-ul. Este pentru a treia oară într-o jumătate de secol cînd Bucureştiul a cedat acest „monopol", pe care l-a deţinut fără întrerupere din anul 1938.

Era de altfel şi timpul ca provincia, permanentă rampă de lansare a atîtor şi atîtor talente ale ringului — martore ne sînt performanţele obţinute în ultimii ani de boxul românesc — să-şi reia după 35 de ani şi... rolul de gazdă a celei mai importante întreceri pugilistice interne !

Dorin ŞTEFLEA

RĂSPUNDE Ion Poştaşu

NICOLAE SIMIONESCU, DROBETA TURNU SEVERIN. Credeţi că este suficientă adresa : **Ion Poştaşu, Bucureşti** ? De data aceasta, poştaşii m-au căutat şi m-au găsit, din spirit de... solidaritate ! Şi acum, să vă dau cuvîntul : **„Cu ani în urmă, în oraşul nostru se organizau mitinguri aviatice, la care îşi aduceau contribuţia cei mai valoroşi piloţi sportivi, planorişti şi paraşutişti. Şi nu s-ar supăra nimeni, dacă s-ar deschide şi o şcoală de planorism, în care tinerii severeni să se iniţieze în tainele zborului fără motor, mai ales că o asemenea şcoală a mai existat în oraşul nostru".** Eu nu v-aş putea spune mare lucru. Mai interesant ar fi răspunsul unuia din numeroasele cluburi aviatice din ţară. Şi nu aşteptaţi o scrisoare, ci un miting !

AUREL BOGDAN, DROBETA TURNU SEVERIN. **„Victoria asupra finlandezilor, chiar cu 9—0, nu-mi apare ca un lucru lipsit de probabilitate".** Rîndurile acestea la scriaţi la 5 octombrie. Şi, cum se spune, v-a fost gura aurită ! Aşteptăm un nou pronostic, pentru meciul de la 3 noiembrie, dintre Albania şi R.D.G. Dacă indicaţi victoria albanezilor şi iese meci egal, nu ne supărăm !

NICOLAE MĂRGINEANU, CLUJ. Nu este cazul să angajaţi discuţii pe marginea unor poveşti bune de adormit copiii...

GHEORGHE RĂDULESCU, HUNEDOARA. Şi aici şi-a băgat coada fotbalul ? În formaţia de dansuri a C.J.H. Haţegana ? Răducanu a jucat şi el în turneul final al C. M. de fotbal din Mexic, l-a înlocuit pe Adamache, în meciul cu Brazilia, în momentul cînd scorul a devenit 2—0 pentru brazilieni.

STAN FRANCISCO ILIE, PUCHENII MARI. Prin intermediul nostru, vreţi să transmiteţi echipelor U.T.A. şi Petrolul, cele mai bune urări. Dacă le transmiteaţi şi nişte... puncte, era mai bine !

AUREL GHENDER, ARAD. Un catren cu „motto"-ul : „Oblemenco" :

În Bănie, straşnic luptă,
Un tunar cu mare fală,
Nu-i rezistă vreo redută...
Doar... echipa naţională !

ION MARINESCU, CRAIOVA. Denumirea completă este : F. C. Petrolul. Dar, uneori, se recurge la denumirea mai... economicoasă de Petrolul. Vă place mai mult F. C. Petrolul ? Ca să fiu sincer, mie, nu !

LUDOVIC BORBELY, VLĂHIŢA. 1. Nu vreau să-l supăr pe Cassius Clay (nu e recomandabil !), dar nu cred că l-ar putea învinge astăzi (şi accentuez asupra acestui cuvînt) pe George Foreman. Anii îşi spun cuvîntul. 2. Să trăiască echipa Unirea din Cristurul Secuiesc, unde v-aţi născut dv ! Dar cu cele 7 puncte din 8 meciuri, viaţa e grea în seria a XI-a a Diviziei C !

MICUŢA APARASCHIVEI, COTUŞCA-BOTOŞANI. **„Un fundaş execută o lovitură liberă din careul său şi trimite mingea la portarul echipei sale, care o scapă în plasă. Eu spun că-i gol".** Şi eu spun că-i gol, în cazul cînd portarul a atins mingea şi apoi ea a intrat în plasă. Dacă, însă, la faza de mai sus, mingea ar fi intrat direct în plasă, fără ca portarul s-o fi atins, suporterii echipei în chestiune s-ar fi ales numai cu emoţiile, întrucît arbitrul ar fi acordat o..., inofensivă lovitură de colţ.

CONSTANTIN PIRVULEŢ, BALŞ. Ozon n-a jucat niciodată la Petrolul. El a activat, în Divizia A, la Unirea Tricolor, Dinamo Braşov, Dinamo Bucureşti, Rapid şi Progresul Bucureşti. Nu ajunge ?

SORIN ALEXANDRU CIOCAN, BUCUREŞTI. Reflecţia lui... Gigă, despre ultimul cuplaj bucureştean : **„Echipele bucureştene au acumulat numai patru puncte în cuplajul interbucureştean. De ce numai atît ?"**

UN TÎNĂR DIN ARAD. **„De unde aş putea cumpăra o bicicletă de curse ?".** În cazul cînd vă mulţumiţi cu o bicicletă de semicurse, nu aveţi decît puţin de aşteptat. În curînd, veţi găsi asemenea biciclete, de fabricaţie românească. Şi veţi putea atinge cu ele viteze remarcabile.

GHEORGHE VIŞOIU, ADJUD. **„Dezgeaba susţin eu că meciul România — Cehoslovacia, din cadrul turneului final al C.M. n-a fost transmis „în direct" la televiziune, ci la cîteva ore după terminarea lui, fiindcă eu sînt singur şi cei care mă contrazic sînt mai mulţi".** Şi atunci v-aţi gîndit la

Ion Poştaşu ! Ei bine, vă salvez eu din această situaţie critică, printr-o confirmare a celor spuse de dv

Ilustraţii : N. CLAUDIU

SPORT ŞI ARTĂ

Fie ei sportivi sau spectatori, amatorii de sport din Piteşti au putut admira în faţa stadionului din Trivale un grup statuar intitulat **„Avînt"**. Puţini ştiu, însă, că autorul acestei opere este **Andrei Ostap** şi că artistul este un fost sportiv. De altfel, cei mai vîrstnici dintre noi îşi pot aminti că, în urmă cu aproape patru decenii, omul de artă de astăzi practica hocheiul şi fotbalul de performanţă. Nu este, deci, de mirare că temele cu caracter sportiv au rămas o permanenţă a operei sculpturale a lui Andrei Ostap. Am putea semnala la acest capitol sculptura intitulată **„Înotătoarea"**. În momentul de faţă, Andrei Ostap lucrează la un alt grup, intitulat **„Patinatorii"**, care va avea o dimensiune apreciabilă: 4,5 metri.

Dar sportul şi multiplele sale aspecte şi idei pe care le implică nu constituie numai un subiect de inspiraţie. În ciuda vîrstei sale, artistul apelează des la exerciţiul fizic, pe care-l practică mai ales sub forma drumeţiei. Această activitate îl ajută în munca de creaţie, îi menţine aproape nealterată sănătatea. Fără îndoială, avem de-a face cu un minunat exemplu în care munca de o viaţă a unui artist sensibil şi atent la tot ceea ce este frumos în jurul său se îmbină armonios cu dragostea pentru mişcare şi cu exerciţiul fizic.

Aşteptăm, cu deosebit interes, noile manifestări artistice cu temă sportivă ale sculptorului Andrei Ostap.

Gheorghe RANETTI